

Книгата на Даниил — Сто и четвърта

Разкриване на пророческото правило: Разбиране на изследователния и изпълнителния съд в последните дни

Jeff Pippenger

2024-02-29

Ние утвърждаваме пророческото правило, което бе установено от Лъва от Юдовото племе в Неговото дело по разпечатването на последните шест стиха от Даниил единадесета глава, „в края на времето“, през 1989 г., когато Съветският съюз бе пометен чрез тайно съглашение между Роналд Рейгън и римския папа. Ние показахме, че тройните приложения на Рим и падането на Вавилон отъждествяват жената и звяра, на когото тя язди и над когото царува, в Откровение седемнадесета глава.

Описанието на жената и звяра в седемнадесета и осемнадесета глава разкрива прогресивния съд, който Бог нанася върху съвременния Вавилон, започвайки от скоро предстоящия неделен закон и продължавайки, докато Михаил се изправи и човешкото време на изпитание приключи. Този период от време отбелязва първата част от Божия изпълнителен съд, който се извършва със смес от Неговата милост. А след това, със седемте последни язви, в Неговите съдби вече не е примесена никаква милост. Двете стъпки се подразбират също и в изследователния съд, който започна на 22 октомври 1844 г. Изследователният съд започна с изследването и съда на мъртвите, а на 11 септември 2001 г. започна изследователният съд над живите.

Съдът над живите също е разделен на два периода, като първият започва на 11 септември 2001 г. с разследването и съда над онези, които са кандидати да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди, защото съдът започва от Божия дом. Изследователният съд над мъртвите се извършваше само върху онези, чиито имена в някакъв момент от живота им са били записани в книгата на живота. Имената на мъртвите, които бяха записани и вписани, след това бяха сравнени с книгата на греховете. Ако имаха неизповядани грехове, имената им бяха заличени от книгата на живота. Изследователният съд над живите е определен като започващ от Божия дом, докато при изследователния съд над мъртвите не беше необходимо такова уточнение.

При изследователния съд над живите Божието Слово внимателно посочва, че този съд по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди започна в Ерусалим, което е Божията църква. Библията дава второ пряко свидетелство за този факт.

Защото дойде времето съдът да започне от Божия дом; и ако започва най-напред от нас, какъв ще бъде краят на онези, които не се покоряват на Божието благовестие? 1 Петрово 4:17.

Съдът над живите започва от Ерусалим, дома Божий, и има определено време, когато този съд започва. Съдът над живите започва в Ерусалим, когато писарят с мастилницата минава

през Ерусалим и поставя белег върху мъжете и жените, които въздишат и плачат поради мерзостите, които се вършат в църквата, а също и в земята.

Групата, която не се покорява на евангелието, е посочена в Откровение, глава седма, в противоположност на сто четиридесет и четирите хиляди, където Йоан ги определя като голямото множество. Голямото множество представлява група от живи души, които биват съдени през периода на съда над живите и които не са се покорили напълно на Божия закон, понеже са се покланяли в папския ден на слънцето. При скоро идващия неделен закон в Съединените щати онези, които са били запечатани от ангела с писарската мастилница в Езекиил, глава девета, което е и запечатването от Откровение, глава седма, биват издигнати като знаме. Тогава онези, които понастоящем не се покоряват на евангелието, ще бъдат държани отговорни по отношение на съботата на седмия ден.

„Но християните от миналите поколения са спазвали неделята, предполагайки, че по този начин пазят библейската събота; и сега във всяка църква има истински християни, без да се изключва и Римокатолическата църква, които искрено вярват, че неделята е съботата, установена по божествено постановление. Бог приема искреността на тяхното намерение и тяхната непорочност пред Него. Но когато спазването на неделята бъде наложено със закон и светът бъде просветен относно задължението към истинската събота, тогава всеки, който престъпи Божията заповед, за да се подчини на предписание, което няма по-висш авторитет от този на Рим, с това ще почете папството повече от Бога. Той отдава почит на Рим и на властта, която налага установлението, постановено от Рим. Той се покланя на звяра и на неговия образ. Когато тогава хората отхвърлят установлението, което Бог е обявил за знака на Своята власт, и вместо него почитат онова, което Рим е избрал за белег на своето върховенство, те по този начин ще приемат знака на преданост към Рим — „белега на звяра“. И едва когато въпросът бъде така ясно поставен пред хората и те бъдат доведени до избор между Божиите заповеди и човешките заповеди, тогава онези, които продължават в престъпването, ще приемат „белега на звяра“.“ Великата борба, 449.

Знамето на онези, които са запечатани, е Този, Който призовава онези, които не се покоряват на благовестието, към покорство.

И в онзи ден ще има корен Иесеев, който ще стои за знаме на народите; към него ще прибягват езичниците; и покоят му ще бъде славен. И ще стане в онзи ден, че Господ ще простре ръката Си още веднъж, за втори път, за да придобие остатъка от Своя народ, който ще остане, от Асирия и от Египет, и от Патрос, и от Хус, и от Елам, и от Сенаар, и от Емат, и от морските острови. И Той ще издигне знаме за народите, и ще събере изгонените от Израил, и ще събере заедно разпръснатите от Юда от четирите краища на земята. Исая 11:10–12.

Онези, които сега не се покоряват на благовестието, биват съдени, докато са живи, но техният съд трябва да следва изследователния съд на живите сто четиридесет и четири хиляди, защото те могат да бъдат предупредени единствено като видят мъже и жени с Божия печат по време на кризата на скоро идващия неделен закон.

„Делото на Светия Дух е да изобличи света за грях, за правда и за съд. Светът може да бъде предупреден само когато вижда онези, които вярват на истината, осветени чрез истината и постъпващи според високи и свети принципи, като по възвишен и издигнат начин показват разграничителната линия между онези, които пазят Божиите заповеди, и онези, които ги тъпчат с нозете си. Освещението чрез Духа ясно обозначава разликата между онези, които имат Божия печат, и онези, които пазят един лъжлив ден за почивка. Когато дойде изпитанието, ще се покаже ясно какво представлява белегът на звяра. Това е пазенето на неделята. Онези, които, след като са чули истината, продължават да считат този ден за свят, носят белега на човека на греха, който помисли да промени времена и закони.“ Bible Training School, 1 декември 1903 г.

Изпълнителният съд, в който се извършва делото на третия Илия, започва с предстоящия неделен закон. Той обхваща два периода от време; в първия период Божиите съдби са смесени с милост към онези, които сега не се покоряват на благовестието, а след това следват седемте последни язви, които се изливат без милост.

„Изпитателното време няма да продължи още дълго. Сега Бог оттегля Своята възпираща ръка от земята. Дълго време Той е говорил на мъже и жени чрез действието на Своя Свети Дух; но те не са се вслушали в призива. Сега Той говори на Своя народ и на света чрез Своите съдби. Времето на тези съдби е време на милост за онези, които още не са имали възможност да узнаят що е истина. Нежно Господ ще погледне върху тях. Сърцето Му на милост е трогнато; ръката Му е още простряна, за да спасява. Големи множества ще бъдат приети в кошарата на безопасността, които в тези последни дни ще чуят истината за първи път.“ Review and Herald, November 22, 1906.

Онези, които не се покоряват на благовестието, са „другите овце“, които Исус обеща да призове, и те ще чуят гласа Му, когато Той ги повика.

И други овце имам, които не са от тази кошара; и тях трябва да доведе, и те ще чуят гласа Ми; и ще бъде едно стадо и един Пастир. Йоан 10:16.

„Гласът“, който чуват, е вторият „глас“ от осемнадесета глава на Откровение, който извиква силно при скоро идващия неделен закон, когато съдът над голямата блудница се удвоява, защото тя е напълнила чашата на своя изпитателен срок на греха.

„Пророкът казва: „Видях друг ангел да слиза от небето, който имаше голяма власт; и земята се освети от неговата слава. И извика мощно със силен глас, казвайки: Падна, падна великият Вавилон и стана обиталище на демони“ (Откровение 18:1, 2). Това е същата вест, която бе дадена от втория ангел. Вавилон падна, „защото тя напои всичките народи с виното на яростта на своето блудстване“ (Откровение 14:8). Какво е това вино? — Нейните лъжливи учения. Тя е дала на света една фалшива събота вместо съботата на четвъртата заповед и е повторила лъжата, която Сатана най-напред каза на Ева в Едем — естественото безсмъртие на душата. Много сродни заблуди тя е разпространила надлъж и шир, „като учат за поучения човешки заповеди“ (Матей 15:9).“

„Когато Исус започна Своего обществено служение, Той очисти храма от неговото светотатствено оскверняване. Сред последните действия на Неговото служение бе второто очистване на храма. Така и в последното дело за предупреждението на света към църквите се отправят два отделни призива. Вестта на втория ангел е: „Падна, падна Вавилон, великият град, защото тя напои всички народи с виното на яростта на своето блудство“ (Откровение 14:8). И в силния вик на вестта на третия ангел се чува глас от небето, който казва: „Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония“ (Откровение 18:4, 5).“ Избрани вести, книга 2, 118.

При скоро предстоящия неделен закон в Съединените щати започва прогресивният изпълнителен съд над съвременния Вавилон, и започва последният период от съда над живите, тъй като двата съда се припокриват. Третият вестител, който приготвя пътя за делото на Вестителя на завета, представлява делото по време на съда над живите, започнал на 11 септември 2001 г. и завършващ, когато последните от онези, които понастоящем не се покоряват на благовестието, чуят втория глас от Откровение, глава осемнадесета, и излязат от Вавилон. Това дело посочва очистването и прочистването на храма на сто четиридесет и четирите хиляди в началото на служението на вестителя, който приготвя пътя, а след това — прочистването и очистването на храма на голямото множество в края на служението на вестителя, който приготвя пътя за Вестителя на завета.

При скорошното настъпване на неделния закон се повтаря проявлението на Божията сила, което се яви на Петдесетница.

„Никой от нас никога няма да получи Божия печат, докато върху характера му има дори едно петно или недостатък. На нас е оставено да поправим недостатъците в характерите си, да очистим храма на душата от всяко осквернение. Тогава късният дъжд ще се излее върху нас, както ранният дъжд се изля върху учениците в деня на Петдесетницата....“

„Какво вършите, братя, в това велико дело на приготвление? Онези, които се съединяват със света, приемат светския калъп и се приготвят за белега на звяра. А онези, които не се доверяват на себе си, които се смиряват пред Бога и очистват душите си чрез послушание към истината, те приемат небесния калъп и се приготвят за Божия печат на челата си. Когато указът бъде издаден и печатът бъде наложен, техният характер ще остане чист и неопетнен за вечността.“ Свидетелства, том 5, 214, 216.

Именно тук човек би могъл да се препъне в едно привидно несъответствие в пророческото Слово, макар това да не е необходимо. На Петдесетница, във времето на учениците, вестта, която бе надарена със сила, не бе занесена на езичниците, които са онези, които не се покоряват на евангелието при скоро идващия неделен закон. Вестта, която бе надарена със сила на Петдесетница, бе занесена на древния Израил, който още три години и половина се намираше в своето последно изпитателно време.

Седемдесет седмици са определени за твой народ и за твой свети град, за да се довърши престъплението, да се направи край на греховете, да се извърши умилиствие за беззаконието, да се въведе вечна правда, да се запечатат видението и пророчеството и да

се помаже Пресветото. Даниил 9:24.

Вестта, която бе облечена със сила на Петдесетница, нямаше да бъде занесена на онези, които не се покориха на благовестието, докато Стефан не бе убит с камъни в 34-та година. Сестра Уайт често посочва този факт.

„Тогава“, каза ангелът, „Той ще потвърди завета с мнозина за една седмица [седем години].“ В продължение на седем години след като Спасителят започна Своето служение, евангелието трябваше да бъде проповядвано особено на юдеите: три години и половина от Самия Христос, а след това — от апостолите. „И в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът.“ Данаил 9:27. През пролетта на 31 сл. Хр. Христос, истинската жертва, бе принесен на Голгота. Тогава завесата на храма се раздра на две, показвайки, че святостта и значението на жертвослужението бяха отминали. Бе настъпило времето земната жертва и приносът да престанат.

„Едната седмица — седем години — завърши в 34 г. сл. Хр. Тогава, чрез убиването с камъни на Стефан, юдеите окончателно подпечатаха своето отхвърляне на евангелието; учениците, които бяха разпръснати поради гонението, „минаваха навсякъде и проповядваха словото“ (Деян. 8:4); а малко след това Савел, гонителят, се обърна и стана Павел, апостолът на езичниците.“ Копнежът на вековете, 233.

Вестта, която бе надарена със сила на Петдесетница, петдесет дни след Христовото възкресение, съответства на неделния закон, когато евангелието призовава другото Христово стадо да излезе от Вавилон; и все пак едва три години и половина след кръста юдеите „подпечатаха своето отхвърляне на евангелието“, и тогава вестта отиде при езичниците, които са онези, които дотогава не се покоряваха на евангелието. Привидното противоречие се засилва от твърдението, че през 34 сл. Хр. юдеите подпечатаха своето отхвърляне на евангелието, защото Сестра Уайт казва другояче.

„Тъй като цялото ритуално домостроителство беше символично за Христос, то нямаше никаква стойност отделно от Него. Когато юдеите подпечатаха своето отхвърляне на Христос, като Го предадоха на смърт, те отхвърлиха всичко, което придаваше значение на храма и на неговите служби. Неговата святост беше отстъпила. Той беше обречен на разрушение. От този ден жертвените приноси и службата, свързана с тях, бяха безсмислени. Подобно на приноса на Каин, те не изразяваха вяра в Спасителя. Като предадоха Христос на смърт, юдеите фактически разрушиха своя храм. Когато Христос беше разпнат, вътрешната завеса на храма се раздра на две, отгоре до долу, означавайки, че великата последна жертва е била принесена и че системата на жертвените приноси е завинаги прекратена.“ Копнежът на вековете, 165.

Запечатаха ли юдеите своето отхвърляне на евангелието при убиването с камъни на Стефан или при кръста на Христос? Това привидно противоречие е свързано с привидното противоречие при отъждествяването на проявлението на Божията сила при Петдесетница с скоро настъпващия неделен закон.

В следващата статия възнамеряваме да изясним това привидно противоречие, но желая да ни напомня, че целта на настоящото разглеждане се основава върху факта, посочен от пророците, че Божият лаодикийски народ в последните дни не разбира съда. Отделихме време да прегледаме различните периоди и цели на съда, за да бъдем наясно как както следственият, така и изпълнителният съд се срещат при скоро предстоящия неделен закон. За да видим откровението, свързано с привидните противоречия, които току-що повдигнахме, беше необходимо тези елементи да бъдат прегледани.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Римокатолиците признават, че промяната на съботата е била извършена от тяхната църква, и привеждат именно тази промяна като доказателство за върховната власт на църквата. Те заявяват, че като спазват първия ден на седмицата като събота, протестантите признават нейната власт да постановява закони в божествените неща. Римската църква не се е отказала от претенцията си за непогрешимост; и когато светът и протестантските църкви приемат един фалшив ден за събота, създаден от нея, докато отхвърлят съботата на Йехова, те на практика признават тази претенция. Те може и да се позовават на авторитета за тази промяна, но заблудата в тяхното разсъждение лесно се разпознава. Папистът е достатъчно проникателен, за да види, че протестантите мамат самите себе си, като доброволно затварят очите си пред фактите по въпроса. И тъй като неделната институция печели все по-голямо благоволение, той се радва, уверен, че тя в крайна сметка ще доведе целия протестантски свят под знамето на Рим.“

„Промяната на съботата е знакът или белегът на властта на Римската църква. Онези, които, разбирайки изискванията на четвъртата заповед, избират да спазват лъжливата събота вместо истинската, с това отдават почит на онази власт, единствено чрез която тя е постановена. Белегът на звяра е папската събота, която е била приета от света на мястото на деня, определен от Бога.

„Но времето за приемане белега на звяра, както е определено в пророчеството, още не е настъпило. Времето на изпитанието още не е дошло. Във всяка църква има истински християни, без да се изключва и римокатолическото изповедание. Никой не е осъден, докато не е получил светлината и не е видял задължителността на четвъртата заповед. Но когато бъде издаден указ, налагащ фалшивата събота, и когато силният вик на третия ангел предупреди човеците против поклонението на звяра и на неговия образ, разграничителната линия между лъжливото и истинското ще бъде ясно прокарана. Тогава онези, които продължават да пребъдват в престъпление, ще приемат белега на звяра на челата си или на ръцете си.

„С бързи крачки ние се приближаваме към този период. Когато протестантските църкви се съюзят със светската власт, за да поддържат една лъжлива религия, на която техните предци се противопоставяха и заради което понесоха най-ожесточеното гонение, тогава папската събота ще бъде наложена чрез съвместната власт на църквата и държавата. Ще настъпи национално отстъпление, което ще завърши единствено с национална гибел.“
Bible Training School, February 2, 1913.